

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **KRPOL s.r.o.**, se sídlem náměstí Svobody 93/22, Brno, zastoupeného korporací UNTAX, s.r.o., se sídlem U Továren 256/14, Praha 10, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2015, č. j. 32490/15/5300-22441-711514,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a průběh správního řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 14. 12. 2015 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 6. 10. 2015, č. j. 32490/15/5300-22441-711514 (dále jen napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a byla potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále také „správce daně“) ze dne 31. 10. 2014 (**I.**) platební výměr č. j.

3773588/14/3001-24801-708402 na daň z přidané hodnoty (dále také „DPH“) za zdaňovací období měsíce října roku 2013, kterým byla žalobci vyměřena vlastní daňová povinnost ve výši 0 Kč a (II.) platební výměr č. j. 3783804/14/3001-24801-708402 na DPH za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2013, kterým byl vyměřen žalobci nadměrný odpočet ve výši 2.291 Kč. Zrušení předmětných platebních výměrů se žalobce také domáhá a požaduje také uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] Předmětem sporu je doměření daně na základě neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

[3] Ze správního spisu soud zjistil následující nesporné skutkové okolnosti řešené kauzy. Žalobce podal dne 26. 11. 2013 řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce října roku 2013, ve kterém vykázal nadměrný odpočet ve výši 342.300 Kč, a dne 27. 12. 2013 řádné daňové přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2013, ve kterém vykázal nadměrný odpočet ve výši 121.151 Kč.

[4] Za zdaňovací období měsíce října roku 2013 uplatňoval žalobce nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na základě:

- Faktury č. 13200124 – vystavené na žalobce společností ALS BUILDING s.r.o., se sídlem Plotní 12/39, Brno (dále jen „společnost ALS BUILDING“), základ daně 675.000 Kč, daň 141.750 Kč, datum uskutečnění zdanitelného plnění (dále jen „DUZP“) 29. 10. 2013, předmět plnění „Fakturujeme Vám prodej tahač Man 18.400 TGA, VIN: ...“
- Faktury č. 13200126 – vystavené na žalobce společností ALS BUILDING, základ daně 955.000 Kč, daň 200.550 Kč, DUZP 30. 10. 2013, předmět plnění „Fakturujeme Vám prodej cisternového návěsu Schwarzmuller VIN: ...“.

[5] Za zdaňovací období měsíce listopadu roku 2013 uplatňoval žalobce nárok na odpočet daně z přidané hodnoty mimo jiné na základě:

- Faktury č. 13200293 – vystavené na žalobce společností ALS BUILDING, základ daně 99.000 Kč, daň 20.790 Kč, DUZP 18. 11. 2013, předmět plnění „Fakturujeme Vám prodej Renault, VIN: ..., Renault, VIN: ...“.
- Faktury č. 13200295 – vystavené na žalobce společností ALS BUILDING, základ daně 101.000 Kč, daň 21.210 Kč, DUZP 20. 11. 2013, předmět plnění „Fakturujeme Vám prodej návěs Schmitz, VIN: ...“.
- Faktury č. 13200296 – vystavené na žalobce společností ALS BUILDING, základ daně 99.000 Kč, daň 20.790 Kč, DUZP 22. 11. 2013, předmět plnění „Fakturujeme Vám prodej návěs Schmitz, VIN: ...“.
- Faktury č. 13200298 – vystavené na žalobce společností ALS BUILDING, základ daně 156.000 Kč, daň 32.760 Kč, DUZP 26. 11. 2013, předmět plnění „Fakturujeme Vám prodej návěs Schmitz, VIN: ...“.
- Faktury č. 13200299 – vystavené na žalobce společností ALS BUILDING, základ daně 111.000 Kč, daň 23.310 Kč, DUZP 29. 11. 2013, předmět plnění „Fakturujeme Vám prodej návěs Schmitz, VIN: ...“.

[6] Předmětné zboží mělo být společností ALS BUILDING pořízeno od společnosti TAX-TECH EU, s.r.o., se sídlem Příkop 834/8, Brno, DIČ: CZ28269039 (dále jen „společnost TAX-TECH“).

[7] Výzvou ze dne 12. 12. 2013, č. j. 3807357/13/300224801-711251 a výzvou ze dne 15. 1. 2014, č. j. 262758114/3002-24801-711251 byl žalobce vyzván k odstranění pochybností o údajích uvedených v daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období měsíců říjen a listopad roku 2013. Písemnostmi ze dne 9. 9. 2014, č. j. 3507709/14/3001-05406-708564 a č. j. 3508322/14/3001-05403-708564 seznámil správce daně žalobce s výsledkem postupů k odstranění pochybností na DPH za předmětná zdaňovací období, přičemž konstatoval, že žalobce věděl nebo vědět mohl o podvodném jednání uskutečněném společností TAX-TECH, a nárok na odpočet daně uplatněný na základě výše uvedených faktur vystavených společností ALS BUILDING mu z tohoto důvodu nebude uznán. Na základě výsledku postupů k odstranění pochybností byly správcem daně vydány platební výměry uvedené v bodě [1] tohoto rozsudku, které žalobce napadl v daňovém řízení odvoláním.

[8] Na základě jedné z odvolacích námitek vznesených žalobcem bylo přistoupeno k doplnění odvolacího řízení, když dne 17. 12. 2014 zaslal žádost o poskytnutí informací č. j. 4286078/14/3001-05406-708564 místně příslušnému správci daně společnosti ALS BUILDING ohledně zveřejnění účtu tohoto daňového subjektu. S hodnocením informací zaslaných místně příslušným správcem daně společnosti ALS BUILDING v rámci odpovědi na předmětnou žádost ze dne 16. 6. 2015, č. j. 2738387/15/3002-60564-709901 byl žalobce žalovaným seznámen písemností ze dne 10. 9. 2015, č. j. 30260/15/5300-22441-711514, ve které žalovaný konstatoval, že se z důvodů v této písemnosti uvedených ztotožňuje s názorem správce daně vyjádřeným v platebních výměrech, že skutečnost, že žalobce hradil předmětné faktury na účet č. 261236097/0300, je objektivní okolností svědčící o žalobcově vědomé účasti na daňovém podvodu. Žalobce reagoval na předmětnou písemnost podáním evidovaným dne 18. 9. 2015 pod č. j. 31450/15. Tvrzení žalobce uvedená v předmětném podání zahrnul žalovaný mezi odvolací důvody, které vypořádal v napadeném rozhodnutí, které je předmětem tohoto soudního řízení.

II. Obsah žaloby

[9] Žalobce pro všechny uvedené sporné daňové doklady odůvodnil žalobu tím, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou nezákonná, neboť v jeho případě jsou hmotněprávní [dle ustanovení § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o DPH, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o DPH“)] i formální podmínky pro vznik a uplatnění nároku na odpočet DPH splněny. Plnění bylo uskutečněno, jak vyplývá z předložených daňových dokladů, které obsahují veškeré údaje požadované zákonem.

[10] Žalobce namítá, že žalovaný neprokázal existenci daňového podvodu, kterýžto je základním právním předpokladem pro to, aby u žalobce vůbec mohla být zkoumána účast (vědomá či nevědomá) na takovém daňovém podvodu. Jediné, co žalovaný má za prokázané, je nekontaktnost společnosti TAX-TECH, která nereagovala svému místně příslušnému správci daně na výzvy. To však není důkazem toho, že by se měl stát daňový podvod, jehož

žalobce byla vědomým či nevědomým účastníkem. Takový závěr žalovaného nemůže v intencích zásad výrokové logiky a v intencích dostupné judikatury jako správný obstát. Žalovaný se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí pokouší extenzivním způsobem vyložit obsah pojmu „daňový podvod“ a pod tento pojem zahrnout i pouhou nekontaktnost třetí osoby. Nejenže takový stav nemá oporu v právu, ale správnost takového závěru je možné vyvrátit *argumentum ad absurdum*, neboť by za situace, kdyby jakýkoli subjekt z celého dodavatelského řetězce (klidně desítky subjektů) se stal nekontaktním, všichni plátcí následující v dodavatelsko-odběratelském řetězci po nekontaktním plátcí neměli nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Takový závěr lze označit za absurdní a nesprávný. Takový závěr by byl také v příkrém rozporu s principy uvedenými v odůvodnění rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 11. 5. 2006, sp. zn. C-384/04, ve věci Federation of Technological Institutes. Závěr žalovaného, že obsah pojmu „podvod na dani z přidané hodnoty“ je naplněn pouhou nekontaktností jednoho z dodavatelů v řetězci, je závěrem zcela nesprávným. Souběžně s tím je tak nutné odmítnout správnost teze žalovaného, že nekontaktnost jednoho z článků dodavatelsko-odběratelského řetězce implikuje naplnění pojmu „chybějící daň“.

[11] Závěry žalovaného jsou dle žalobce v rozporu také s odůvodněním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Afs 94/2009, který souhrnně interpretoval závěry Soudního dvora EU ohledně termínu „podvod na DPH“. Žalovaný rezignoval na svou povinnost prokázat existenci daňového podvodu ohledně dodávaného zboží, což je základním objektivním předpokladem pro odepření nároku na odpočet DPH z prokazatelně přijatých zdanitelných plnění. Obecně platí, že prokazuje vždy ten, kdo tvrdí. V posuzovaném případě se jedná o žalovaného. Žalovaný se spokojil pouze s konstatováním, že společnost TAX-TECH není pro svého místně příslušného správce daně kontaktní, pročez jí byla jejím místně příslušným správcem daně vyměřena daňová povinnost ve výši 0 Kč. To však nelze zaměňovat s existencí daňového podvodu.

[12] Žalovaný dle žalobce nevedl ani žádné relevantní dokazování. Žalovaný mohl velmi jednoduchým způsobem zjistit, od koho a jak společnost TAX-TECH předmětné zboží pořídila, neboť žalovaný i prvostupňový správce daně má k dispozici přístup k bankovním účtům, kde lze zjistit i v případě nekontaktnosti, jaký byl tok zboží. Žalobce uvádí, že zjistil, že společnost TAX-TECH předmětné zboží pořídila od společnosti CB Trade group s.r.o., se sídlem Osadná 2, Bratislava, Slovensko, která zboží pořídila od společnosti TEREIO plus s.r.o., se sídlem Táboritská 880/14, Praha 3. Ani jedna ze společností při prodeji zboží daň nezkrátila (ani to nebylo konstatováno finanční správou), tedy nedošlo k žádnému daňovému podvodu. Společnost TEREIO plus s.r.o. prodej do jiného členského státu společnosti CB Trade group s.r.o. řádně vykazala ve svém daňovém přiznání. Stejně tak lze uzavřít, že společnost CB Trade group s.r.o. své daňové povinnosti řádně vypořádala, a to jak ve vztahu k přijetí plnění od společnosti TEREIO plus s.r.o., tak stejně ve vztahu k prodeji společnosti TAX-TECH. Navíc je nutné zdůraznit, že obě plnění (nákup i prodej) byl pro společnost CB Trade group, s.r.o. daňově zcela neutrální, když plnění byla od DPH osvobozena z důvodu dodání zboží plátcí registrovaném v jiném členském státě EU.

[13] Jak vyplývá z přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2014 a listopad 2014, společnost TAX-TECH daňové povinnosti související s přijetím zboží z jiného členského státu a prodejem společnosti ALS BUILDING řádně vypořádala. Protože daňové povinnosti v souvislosti s prodejem předmětných věcí byly u společnosti ALS

BUILDING také řádně vypořádány, což bylo ověřeno v řízení s touto společností, nelze uzavřít jinak, než že žádný daňový podvod dle žalobce spáchán nebyl. Ostatně žalovaný ho ani neumí označit. Potom tvrzení žalovaného, že se jedná zločinný řetězec, který se pokouší získat nárok na odpočet daně z předmětného plnění nezákonně, je pouhou fabulací neopřenu o důkazy. Totiž, kde není podvodu, nemůže být řeč o tom, že odpočet daně z přidané hodnoty z fakticky realizovaných zdanitelných plnění nebyl uplatněn oprávněně.

[14] Žalovaný si dle žalobce situaci zjednodušuje a odpovědnost za vynucování plnění povinností třetích osob přenáší nezákonně na žalobce. Žalobce nemůže být hnán k odpovědnosti za to, že společnost TAX-TECH nekomunikuje se svým místně příslušným správcem daně. To žalobce považuje za jednání v právním státě zcela nepřipustné, neboť pro to není žádná právní ani morální opora.

[15] Žalobce uzavírá, že jelikož dle něj nebyl identifikován podvod na dani z přidané hodnoty, nelze žalobci odeprít nárok na odpočet DPH z přijatých zdanitelných plnění od společnosti TAX-TECH. Zkoumání okolností, z nichž žalovaný hodlá dovozovat dobrou/nedobrou víru žalobce, je zcela nepatřičné, neboť k takovému zkoumání lze přistoupit teprve tehdy, je-li plnění zasaženo podvodem na DPH. To se však v posuzovaném případě nestalo, pročž žalobce navrhuje zrušit napadené rozhodnutí a taktéž předmětné platební výměry.

III. Vyjádření žalovaného a další podání žalobce

[16] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 24. 2. 2016, konstatoval, že s tvrzeními obsaženými v žalobě nesouhlasí, přičemž skutkový stav a právní posouzení věci jsou podrobně rozvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakožto i v celém předloženém spisovém materiálu, na nějž v podrobnostech odkazuje. Žalovaný se již v napadeném rozhodnutí pokusil přehledně systematizovat své úvahy, tak aby byly naplněny předpoklady stanovené Soudním dvorem EU a Nejvyšším správním soudem ve věcech daňových podvodů. Napadené rozhodnutí je ve věci hodnocení vědomé účasti žalobce na daňovém podvodu rozděleno do části týkající se posouzení, zda lze osvědčit existenci daňového podvodu, dále na tuto část navazující tzv. vědomostní test, kdy v jeho první fázi je zkoumáno, zda zde existují nestandardnosti posuzované obchodní transakce (objektivní okolnosti). Správce daně v této fázi shromáždil důkazy svědčící o obecně neracionálním jednání žalobce, které ve svém důsledku vede k závěru, že daňový subjekt věděl nebo vědět mohl o tom, že je účasten daňového podvodu. Poslední částí je druhá fáze vědomostního testu, kde je zkoumáno, zda žalobce účasten daňového podvodu, přijal veškerá opatření, která po něm mohou být s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu rozumné požadovaná, aby tak zajistil svou neúčast na daňovém podvodu. Zkoumá se tedy i dobrá víra žalobce. Z obsahu napadeného rozhodnutí a z obsahu celého správního spisu je dle žalovaného patrné, v čem žalovaný spatřuje daňový podvod na dani z přidané hodnoty a kde nastává problém ohledně otázky chybějící daně a narušení neutrality daně z přidané hodnoty. Existence daňového podvodu je tedy primárně spatřována v tom, že obchodní společnost TAX-TECH neodvedla daň z přidané hodnoty za zboží, za nějž žalobce později vykázal nadměrný odpočet (resp. odečetl si tuto daň), čímž je naplněn institut chybějící daně. V případě obchodní společnosti TAX-TECH se tedy jedná o klasický chybějící článek (missing trader) v rámci

tzv. karuselového podvodu. Výše uvedené je pak zapotřebí podrobit vědomostnímu testu, aby nedošlo především k porušení dobré víry žalobce. Vědomostní test žalovaný provedl na stranách 9 až 11 napadeného rozhodnutí, kdy poukázal, jak na existenci objektivních okolností, tak i nepřijetí rozumných opatření zajišťujících neúčast žalobce v daňovém podvodu a prokazující jeho dobrou víru. Žalovaný navíc poukazuje na to, že žalobce namítá a žalobou napadá toliko existenci daňového podvodu, nikoliv již provedení vědomostního testu provedeného žalovaným. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobcem vznesené námitky nejsou důvodné, protože navrhuje zamítnutí podané žaloby.

[17] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 21. 3. 2016, setrval na svém podaném návrhu a konstatoval, že žalovaný ve svém vyjádření argumentuje judikaturou, podle níž má plátce daně z přidané hodnoty přijmout při výkonu své hospodářské činnosti přiměřená opatření, která lze od něj rozumně vyžadovat, aby zajistil, že jeho plnění není součástí podvodu. Na tomto místě žalobce připomíná, že žalovaný ani správce daně však neoznačili žádná opatření, která žalobce měl a mohl přijmout, a to navíc taková opatření, jejichž přijetím by bylo zabráněno pořízení zboží zasaženého podvodem (pokud by se tedy vůbec podvod stal). Žalovaný si svou situaci velmi zjednodušuje, když vychází z nesprávné premisy, že když se stane podvod, tak opatření příslušného subjektu byla implicitně nedostatečná. Takové prizma vede k nebezpečným zjednodušením a k absolutnímu přenosu odpovědnosti na následného plátce. Tím dochází k narušování principu materiální spravedlnosti a zároveň neutrality DPH. Odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatého plnění plátcí, který splnil všechny zákonem předepsané podmínky, jako dle žalobce v posuzovaném případě, jen na základě principu pochybného zkoumání tzv. „dobré víry“ musí být výlučně jen krajním řešením, tedy *ultima ratio*, přičemž toto řešení nebylo v daném případě nutné. Žalobce setrval na svém procesním návrhu.

[18] Žalobce ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 7. 6. 2016, doplnil právní argumentaci s tím, že soudu dodal podklady pro účely DPH korporace ALS BUILDING, čímž prokazuje, že tato korporace předmětná zdanitelná plnění řádně zahrnula do svého přiznání k dani z přidané hodnoty za předmětná zdaňovací období. Žalobce dále setrval na svých žalobních tvrzeních a s četnými odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu setrval na svém procesním stanovisku.

[19] Žalobce ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 24. 2. 2017, konstatuje, že z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 Afs 163/2015-44, vyplývá, že pouhá nekontaktnost nepostačuje ke konstatování existence daňového podvodu. V posuzovaném případě dle žalobce žalovaný i správce daně pouze konstatovali nekontaktnost subjektu, který navíc ani nebyl v přímém kontaktu se žalobcem. Stejně jako v citovaném případě ani v posuzovaném případě žalovaný neidentifikoval „daňovou ztrátu“. Pouhé domněnky neukotvené v dokazování nemohou identifikaci existence daňové ztráty nahradit, a proto setrvává na svém procesním stanovisku na zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejících platebních výměrů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[20] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[21] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jejich vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[22] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky, zda obстоjí závěr žalovaného o tom, že se v projednávané věci jednalo o daňový podvod, o kterém žalobce mohl a měl vědět. Za tímto účelem zdejší soud nejprve uvede rozhodnou právní úpravu a obsáhlou relevantní judikaturu vztahující se k projednávané věci.

[23] Právní základ daně z přidané hodnoty je obsažen v čl. 113 konsolidovaného znění Smlouvy o fungování Evropské unie. Na základě tohoto ustanovení, jehož účelem je harmonizace právních předpisů v oblasti nepřímých daní, byla přijata Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému DPH (dále jen „Směrnice“). Tato Směrnice byla do českého právního řádu implementována prostřednictvím zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále také „zákon o DPH“).

[24] Ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) zákona o DPH stanoví: *„Předmětem daně je dodání zboží za úplatu osobou povinnou k dani v rámci uskutečňování ekonomické činnosti s místem plnění v tuzemsku.“* Ustanovení §2 odst. 2 zákona o DPH stanoví: *„Zdanitelné plnění je plnění, které a) je předmětem daně a b) není osvobozené od daně.“* Plnění osvobozená od daně jsou vymezena v Části první, Hlavě II, Dílu 8 a 9 zákona o DPH. Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o DPH pak stanoví, že *„Dodáním zboží se pro účely tohoto zákona rozumí převod práva nakládat se zbožím jako vlastník.“*

[25] Systém daně z přidané hodnoty je vystaven na tzv. principu neutrality, který je zakotven v čl. I Směrnice a který zajišťuje, že daň zatěžuje jednotlivé obchodníky, výrobce, poskytovatele služeb atd. pouze v případě, kdy tito reálně vytváří přidanou hodnotu. Fakticky je pak princip neutrality zaručen možností odečíst daň na vstupu od daně na výstupu. Zákonná úprava odpočtu daně je obsažena v ustanoveních § 72 až § 79c zákona o DPH a je odrazem čl. 167 až čl. 192 Směrnice. Aby plátcí daně vznikl právní nárok na odpočet daně, musí být splněny hmotněprávní a formální podmínky nároku na odpočet vyplývající z ustanovení § 72 a § 73 zákona o DPH.

[26] Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH má plátce daně nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v případě, kdy přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti za účely uvedenými v tomto ustanovení. Ustanovení 73 odst. 1 písm. a) zákona o DPH pak stanoví, že „*Pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.*“ Jedná se o formální podmínku pro přiznání nároku na odpočet daně.

[27] V případě splnění uvedených hmotněprávních i formálních podmínek nároku na odpočet daně je daňovému subjektu nárok na odpočet daně z přidané hodnoty přiznán. Výjimku z tohoto pravidla představuje situace, kdy daňový subjekt uplatňuje nárok na odpočet daně podvodně nebo zneužívajícím způsobem.

[28] Pojem „*podvod na dani z přidané hodnoty*“ je správními soudy užíván ve smyslu judikatury Soudního dvora EU (dále také „SDEU“), týkající se zneužití práva či kolotočových podvodů na dani z přidané hodnoty [viz rozsudky ze dne 21. 2. 2006 ve věci C-255/02, Halifax plc a další, ze dne 12. 1. 2006 ve spojených věcech C-354/03, C-355/03 a C-484/03, Optigen Ltd a Fulcrum Electronics Ltd (v likvidaci) a Bond House Systems Ltd (dále jen „věc Optigen“), ze dne 6. 7. 2006 ve spojených věcech C 439/04 a C-440/04 Axel Kittel a Recolta Recycling SPRL (dále jen „věc Kittel“), ze dne 21. 6. 2012, ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, Mahagében kft a Péter Dávid (dále jen „věc Mahagében“)].

[29] Opakovaně se zde konstatuje, že „*obchod uvnitř Společenství se zdá být živnou půdou pro podvody na DPH, které mohou nabývat různých podob, ale jsou vždy organizovány „řetězově“ s tím, že „práva Společenství se nelze dovolávat pro zneužívající nebo podvodné účely*“. Judikatura SDEU pod pojmem podvod na dani z přidané hodnoty označuje situace, v nichž jeden z účastníků neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, které je v rozporu s účelem Směrnice, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Za takové situace je pak z hlediska posouzení nároku na odpočet daně rozhodné posouzení všech objektivních okolností vykázané transakce, včetně právní, obchodní a osobní vazby mezi zúčastněnými subjekty (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156).

[30] Kromě objektivních okolností je nutné posoudit i subjektivní stránku jednání, tedy vědomost daňového subjektu o daňovém podvodu. Ve věci Optigen je zdůrazněno, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět. Vzhledem k tomu, že odmítnutí nároku na odpočet je výjimkou ze základní zásady, kterou tento nárok představuje, je na daňovém orgánu, aby dostatečně právně prokázal objektivní okolnosti umožňující učinit závěr, že osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu spáchaného dodavatelem či jiným subjektem operujícím v dodavatelském řetězci na vstupu (věc Mahagében, bod 49). Zásada daňové neutrality brání obecné diferenciaci mezi legálními a protiprávními plněními. Proto subjekty, které přijmou veškerá opatření, jež od nich mohou být rozumně vyžadována, aby zajistily, že jejich plnění nejsou součástí podvodu, bez ohledu na to, zda se jedná o podvod na dani z přidané hodnoty, nebo jiné podvody, musejí mít možnost důvěřovat legalitě uvedených plnění, aniž by riskovaly ztrátu svého nároku na odpočet daně z přidané

hodnoty odvedené na vstupu (viz rozsudek SDEU ze dne 11. 5. 2006 ve věci C-384/04, Federation of Technological Industries a další, bod 33).

[31] Pokud je ovšem s přihlédnutím k objektivním skutečnostem prokázáno, že dodání je uskutečněno pro osobu povinnou k dani, která věděla nebo měla vědět, že se svým nákupem účastní plnění, které je součástí podvodu na dani z přidané hodnoty, je věcí vnitrostátního soudu odmítnout takové osobě povinné k dani přiznat nárok na odpočet (viz věc Kittel). Není však povinností správních orgánů či dokonce správních soudů prokázat, jakým způsobem a konkrétně kterým z dodavatelů v řetězci byl spáchán podvod. V daňovém řízení musí být nicméně postaveno najisto, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval. Správce daně přitom může vycházet z mnoha indicií, které mu jsou k dispozici (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 9 Afs 163/2015-44).

[32] Zdejší soud se nejprve zabýval posouzením objektivní stránky věci, tedy, zda došlo k situaci, kdy jeden z účastníků řetězce neodvede státní pokladně vybranou daň a další si ji odečte, a to za účelem získání daňového zvýhodnění (tedy zda došlo k daňové ztrátě). Tímto se žalovaný zabýval velmi podrobně zejména v bodě 24 napadeného rozhodnutí, přičemž podle právního názoru zdejšího soudu jsou závěry žalovaného v tomto ohledu zcela správné a zákonné. Ze spisového materiálu vyplývá, že předmětné zboží bylo přeprodáváno v řetězci společnosti TAX-TECH => ALS BUILDING => KRPOL s.r.o. (žalobce). Ve všech případech prodeje se jednalo o dodání zboží s místem plnění v tuzemsku (srov. ustanovení § 7 odst. 1 zákona o DPH). Jak zcela správně uvedl s ohledem na skutkové zjištění žalovaný, tak společnost TAX-TECH podala daňové přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce října roku 2013 dne 30. 12. 2013 a za zdaňovací období měsíce a listopadu roku 2013 dne 2. 2. 2014. Na základě těchto podaných přiznání byla správcem daně učiněna výzva k odstranění pochybností, na kterou uvedená společnost nijak nereagovala, nepředložila správci daně žádné důkazní prostředky ani účetnictví, ani neposkytla správci daně žádná vysvětlení. Společnost TAX-TECH nereagovala ani na sdělení výsledků postupu k odstranění pochybností. Správce daně proto vyměřil této společnosti daň ve výši 0 Kč. Jelikož byla společnosti TAX-TECH za předmětná zdaňovací období z důvodu, že v daňovém řízení neunesla své důkazní břemeno ohledně skutečností uvedených v daňových přiznáních, vyměřena nulová daňová povinnost, lze konstatovat, že uvedená společnost neodvedla daň z prodeje zboží obchodovaného v rámci výše uvedeného řetězce. Zdejší soud konstatuje, že u společnosti TAX-TECH je tak identifikována chybějící daň, a díky tomu, že společnost ALS BUILDING jako následující člen řetězce přitom uplatnila nárok na odpočet daně na vstupu z tohoto plnění a rovněž přiznala daň na výstupu z prodeje tohoto zboží a žalobce následně uplatnil jako poslední člen v řetězci nadměrný odpočet z plnění, ze kterého nebyla ve fakturačním řetězci odvedena daň na výstupu, došlo k narušení principu neutrality daně z přidané hodnoty a došlo k existenci daňové ztráty. Tento fakt však sám o sobě nesvědčí o daňovém podvodu ze strany žalobce.

[33] Zdejší soud se tedy musel zabývat otázkou, zda žalobce o výše uvedených skutečnostech věděl a své zapojení do výše předestřené obchodní transakce učinil za účelem získání daňového zvýhodnění – tedy, zdali byl součástí daňového podvodu. Zdejší soud tedy musí zodpovědět elementární otázku, zda byly naplněny podmínky pro vyloučení žalobcova uplatněného nároku na odpočet daně, tedy, jestli je na základě objektivních okolností

prokázáno, že žalobce jako osoba povinná k dani, které bylo dodáno zboží zakládající nárok na odpočet daně, měl a mohl vědět, že předmětné plnění je součástí daňového podvodu.

[34] Jak žalovaný prokázal v průběhu daňového řízení, a jak je ostatně nesporné, tak z údajů zapsaných ve veřejném rejstříku (srov. zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěřenských fondů, ve znění pozdějších předpisů) vyplývá, že od 25. 1. 2008 do 30. 6. 2010 byl jednatelem společnosti TAX-TECH pan L. K. a od 30. 5. 2011 do 16. 5. 2013 pan J. M. V období od 25. 1. 2008 do 30. 6. 2010 byly společníky pan K. a pan M. a od 30. 6. 2010 do 16. 5. 2013 pan M. Ke dni 16. 5. 2013 byl jako jednatel a jediný společník zapsán pan I. S., ukrajinský občan [přičemž na adrese jeho trvalého pobytu bylo provedeno správcem daně místní šetření (úřední záznam č. j. 3011074/14/3001-05401-705107), přičemž bylo zjištěno, že uvedená osoba na dané adrese již asi rok nebydlí a odstěhovala se neznámo kam]. Před správcem daně zastupoval společnost TAX-TECH na základě generální plné moci ze dne 19. 4. 2013 pan M.

[35] Faktem také je, že pan M. je od 17. 9. 2011 zapsán ve slovenském obchodním registru jako jediný společník společnosti CB Trade group s.r.o., se sídlem Ružová dolina 6, 821 08 Bratislava, Slovenská republika, IČ: 43939856, která je od 3. 10. 2013 vlastníkem 20 % obchodního podílu žalobce. Pan M. byl dále ke dni 3. 10. 2014 zapsán jako jednatel žalobce a ve funkci nahradil pana L. K., který byl jednatelem žalobce ode dne 10. 9. 2013. K jednání před správcem daně byl pak pan M. oprávněn na základě udělené plné moci ze dne 6. 1. 2014. Zdejší soud pak zdůrazňuje také zjištění žalovaného, že pan M. byl od 24. 3. 2014 oprávněn jednat před správcem daně rovněž za společnost ALS BUILDING. Správce daně též z vlastní činnosti zjistil, že pan M. je jednatelem řady obchodních společností, ve kterých byl většinou jako předchozí jednatel angažován pan K. (společnosti TEREIO plus s.r.o., TELEMACHOS s.r.o., MARKO trans s.r.o.).

[36] Zdejší soud má za jednoznačně prokázané, že žalobce je personálně propojen se společností TAX-TECH přes osobu pana M., který je jediným společníkem společnosti CB Trade group s.r.o., přičemž tato společnost je od 3. 10. 2013 zapsána v obchodním rejstříku jako vlastníkem 20 % obchodního podílu žalobce. V rozhodné době byl přitom pan M. zmocněn k zastupování společnosti TAX-TECH před správcem daně na základě generální plné moci. Z vyjádření pana M. do protokolu č. j. 2467778/1413002-05401-711521 pak vyplývá, že tento rovněž předával předmětné zboží za společnost ALS BUILDING žalobci. Zdejší soud pak zdůrazňuje i tu skutečnost, že po uskutečnění předmětných transakcí se pan M., který byl dříve společníkem a jednatelem společnosti TAX-TECH, stal zmocněncem a následně jednatelem žalobce. Nadto od 24. 3. 2014 byl pan M. oprávněn jednat před správcem daně rovněž za společnost ALS BUILDING, tedy dodavatele žalobce v předmětném řetězci. Žalobce nadto zjevně disponoval vědomostmi o situaci společnosti TAX-TECH, což plyne mimo jiné z obsahu jeho odpovědi na sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností (č. j. 3643183/14 a č. j. 3642917/14), kde například uvádí, že společnost ALS BUILDING uhradila své závazky vůči společnosti TAX-TECH prostřednictvím účtu PROMOX s.r.o. (k roli této společnosti více srov. dále) na základě vzájemné dohody. Žalobce rovněž uvedl, že již dříve bylo u společnosti TAX-TECH vedeno trestní řízení a že jí uplatněný nadměrný odpočet nebyl správcem daně uznán, čímž započaly její finanční problémy. Je tedy dle soudu zcela zřejmé, že žalobce byl obeznámen s chodem a finanční situací společnosti TAX-TECH. Z uvedeného vyplývá, že si žalobce musel být vědom rizikovosti celé transakce, a přesto se jí

zúčastnil. Zdejší soud nemá na základě výše uvedeného vůbec žádných pochyb o tom, že žalobce prostřednictvím pana M. musel vědět, že společnost TAX-TECH neodvede daň z předmětných plnění, a že bude vůči správci daně nekontaktní! Již pouhá tato skutečnost by zdejšímu soudu stačila k učinění závěru, že žalobce byl vědomě účasten podvodu na DPH, a že předestřené obchodní transakce učinil za účelem získání daňového zvýhodnění.

[37] O tomto závěru svědčí však i další nestandardní okolnosti, které daňové orgány v průběhu daňového řízení pečlivě zdokumentovaly, a které jsou shrnuty v bodě 25 napadeného rozhodnutí. Jednak o nestandardnosti předmětných transakcí svědčí fakt, že žalobce zaslal dne 27. 11. 2013 správci daně v elektronické podobě faktury č. 13200124 a č. 13200126 (evidováno pod č. j. 3740456/13), kde je jako bankovní spojení uvedeno číslo účtu společnosti ALS BUILDING č. 2144650319/0800. Dne 20. 12. 2013 doručil žalobce osobně správci daně vysvětlení k postupu k odstranění pochybnosti za zdaňovací období měsíce října roku 2013 (evidováno pod č. j. 3871915/13), k čemuž rovněž doložil faktury č. 13200124 a č. 13200126, kde je však uveden bankovní účet č. 261236097/0300. Za další nestandardnost soud považuje i tu skutečnost, že žalobce nehradil předmětné faktury na účet dodavatele ALS BUILDING zveřejněný správcem daně dle ustanovení § 98 zákona o DPH způsobem umožňujícím dálkový přístup, ale na bankovní účet subjektu stojícího zcela mimo předmětný řetězec – společnosti PROMOX s.r.o. Nestandardní je také ten fakt, že ačkoliv žalobce uskutečnil obchody poměrně značné hodnoty krátce poté, co došlo ke změně nového jednatele a společníka, neměl k těmto obchodním transakcím vypracován žádný podnikatelský záměr. Z vyjádření žalobce do protokolu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1512801/14/3001-05406-708564, vyplývá, že žalobce vytvořil pouze kalkulace, které se zavázal správci daně předložit do dne 16. 4. 2014, což však neučinil. Předložené kupní smlouvy týkající se nákupu fakturovaného zboží jsou pak formulovány velmi povrchně, ačkoli předmětem koupě je zboží v hodnotě několika set tisíc korun českých. Uvedené smlouvy obsahují toliko vymezení předmětu smlouvy, kupní cenu, okamžik přechodu vlastnického práva, prohlášení kupujícího, že byl seznámen s technickým stavem zboží a zboží převzal, a kusé ustanovení týkající se možnosti odstoupit od smlouvy. V předmětných smlouvách zcela absentují například ustanovení upravující zajištění závazku či záruku za vady zboží nebo ustanovení upravující platební podmínky, což je také v obchodním styku při takovémto typu transakcí zcela neobvyklé. Všechny výše uvedené okolnosti, ač nemusí být každá sama o sobě v rozporu se zákonem, ve svém souhrnu prokazují, že žalobce musel vědět o svém zapojení do podvodu na DPH.

[38] Zdejší soud se, i přes výše vyřčené, s ohledem na závěry vyřčené Soudním dvorem EU ve věci Federation of Technological Industries a také v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 111/2009-274, zabýval také otázkou přijetí veškerých opatření, jež od žalobce mohla být rozumně vyžadována, aby zajistil, že jeho plnění není součástí podvodu na DPH a také otázkou dobré víry žalobce. Zdejší soud se na tomto místě zcela ztotožnil se závěry žalovaného uvedenými v bodech 26 a 27 napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že žalobce si měl především ověřit údaje o svém dodavateli (ALS BUILDING) týkající se zejména bankovních účtů zveřejněných u dodavatele v registru plátců. Následně měl žalobce trvat na úhradě předmětných faktur na účet dodavatele ALS BUILDING zveřejněný správcem daně způsobem umožňujícím dálkový přístup, případně přistoupit k postupu dle 109a odst. 1 zákona o DPH a daň za poskytovatele zdanitelného plnění uhradit sám. Takový postup se jeví jako žádoucí také vzhledem ke skutečnosti, že

žalobce věděl o exekuci vedené na majetek dodavatele, společnosti ALS BUILDING (jak vyplývá z odpovědi žalobce na sdělení výsledku postupu k odstranění pochybností, č. j. 3643183/14 a č. j. 3642917/14, ve kterých žalobce uvedl, že společnost ALS BUILDING nemohla používat svůj bankovní účet, protože byl zablokován exekucí) i o předchozím trestním řízení vedeném u společnosti TAX-TECH a finanční situaci této společnosti. Žalobce tedy vstoupil do smluvního vztahu s dodavatelem ALS BUILDING, i když si byl vědom jeho finanční nestability, i do řetězce se společností TAX-TECH, když věděl o její minulosti a existenci trestního řízení vůči ní. Takovýto postup rozhodně nelze považovat za zajištění toho, aby obchodní transakce, které byl žalobce součástí, byla v souladu se zákonem. Po žalobci bylo možné rovněž vyžadovat, aby podrobně smluvně upravil koupi předmětného zboží a do předmětných smluv zahrnul ustanovení upravující zajištění závazku či záruku za vady zboží a podrobně například upravil rovněž platební podmínky. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nepřijal taková opatření, která by svou povahou byla schopna reálně předejít a zabránit jeho účasti na podvodu na DPH, nelze konstatovat, že si žalobce počínal v předmětných obchodních vztazích dostatečně obezřetně a opatrně a nelze tak ani osvědčit jeho jednání v dobré víře.

[39] Z předložené spisové dokumentace jednoznačně vyplývá, že v daném obchodním případě byl daňový subjekt (žalobce) aktivním a podstatným účastníkem celé transakce, počínal si při obchodování značně nestandardně a nepochopitelně riskantně. Krajský soud připomíná, že od žalobce se předpokládá, že přijme opatření proti podvodům v rámci své obchodní činnosti a bude obezřetný při sjednávání obchodních kontraktů, aby nevznikly pochybnosti, že o podvodu věděl či se zřetelem ke všem okolnostem vědět mohl. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č.j. 2 Afs 46/2008 – 175 (který byl potvrzen usnesením Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2009, sp.zn. III. ÚS 1061/09), kde kasační soud konstatuje, že závěry Soudního dvora EU „*neznamenají pouze bezbřehou ochranu nároku na odpočet daně, ale znamenají mimo jiné povinnost věnovat zvýšenou pozornost interním kontrolním mechanismům, aby v případě odhalení podvodného jednání nevznikly pochybnosti, že o podvodu věděli či se zřetelem ke všem okolnostem vědět mohli. Je totiž věcí podnikatelského subjektu, aby v zájmu minimalizace podnikatelského rizika přizpůsobil svou obchodní činnost konkrétním podmínkám a při sjednávání obchodních kontraktů (zvláště se značným finančním dopadem) se v rámci možností snažil dbát na bezproblémovost svých obchodních partnerů.*“ zdejší soud shledává, že žalovanému se, jak vyplývá ze spisové dokumentace a výše uvedeného, podařilo objektivně prokázat, že žalobce věděl (či alespoň vědět mohl) o tom, že jeho jednání slouží k zisku nadměrného odpočtu daně z přidané hodnoty. Na základě výše uvedeného pak zdejší soud konstatuje, že bylo naplněno i tzv. subjektivní kritérium pro zneužití daňového práva.

[40] Zdejší soud shrnuje, že žalovaný řádně na základě objektivních okolností prokázal, že účelem dotčených plnění bylo získání neoprávněného daňového zvýhodnění. Po důkladném studiu předložené spisové dokumentace krajský soud shledává, že se žalovanému podařilo bez jakýchkoliv možných pochybností a s nadstandardní pečlivostí doložit zneužití daňového práva žalobcem, a to na základě na sebe navazujících důkazních prostředků, jak jsou shrnuty výše v tomto rozsudku a v napadeném rozhodnutí. Tyto důkazní prostředky jako souvislý celek dokládají, že obchodní transakce nebyla uskutečněna za obvyklých obchodních podmínek s cílem dosažení zisku, ale jedním z účelů transakce bylo podle přesvědčení soudu

zejména formální vytvoření a splnění podmínek vyplývajících z právních předpisů pro získání nároku na odpočet DPH.

[41] S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2012, č. j. 5 Afs 75/2011-57, ve kterém: „*Právní řád nemůže poskytovat ochranu zneužívajícím praktikám, jež nejsou uskutečněny v rámci obvyklých obchodních transakcí, a to ani tehdy, pokud je činnost daňového subjektu v souladu se striktním formalistickým výkladem příslušných předpisů daňového práva.*“ a také s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 5 Afs 61/2008-80, kde: „*Pokud ze všech okolností uzavření kupní smlouvy na dodání zboží vyplývá, že jejím jediným účelem a zároveň i výsledkem je – i přes formální dodržení podmínek vyplývajících ze zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty – pouze získání nadměrného odpočtu (§ 19 odst. 1 citovaného zákona), přitom takové jednání postrádá jakýkoli ekonomický smysl, nelze toto jednání kvalifikovat jinak než zneužití objektivního daňového práva a pro daňové účely k němu nelze přihlížet*“ má zdejší soud za jednoznačné, že žalobcovo jednání tak, jak bylo důsledně prokázáno žalovaným, nelze hodnotit jinak, než zneužití objektivního daňového práva, a jako takové si nezasluhuje zvláštní ochrany.

[42] Krajský soud tedy konstatuje, že ačkoliv žalobce vykazoval hospodářskou činnost na základě deklarovaných plnění, byla žalovaným jednoznačně prokázána existence zneužití objektivního daňového práva, o čemž svědčí jak objektivní, tak i subjektivní kritéria stanovená v ustálené evropské i tuzemské judikatuře. Žalovaný, resp. správce daně, proto oprávněně odepřel nárok na odpočet daně z přidané hodnoty uplatněný žalobcem v předmětných zdaňovacích obdobích.

[43] Pro úplnost odůvodnění zdejší soud k žalobním tvrzením uvedeným v bodě [12] tohoto rozsudku uvádí, že je jednak pro posuzovanou věc zcela nerozhodné, od koho společnost TAX-TECH nakoupila předmětné zboží, protože právě společnost TAX-TECH je tou, u které byl započat podvod na dani, přičemž však za druhé soud zdůrazňuje, že dodavatel společnosti TAX-TECH – společnost CB Trade group s.r.o., která zboží pořídila od společnosti TEREIO plus s.r.o., tak i právě společnost TEREIO plus s.r.o., jsou personálně propojeny se žalobcem, a to jednak v osobě pana M., tak dokonce v případě společnosti CB Trade group s.r.o. i majetkoprávně, jak soud prokázal v bodě [35] tohoto rozsudku. Jinými slovy řečeno, žalobce získal v řetězci zboží od společnosti CB Trade group s.r.o., která je z 20 % vlastníkem obchodního podílu žalobce. Tento fakt také svědčí o naprosté nestandardnosti předmětných obchodních transakcí.

[44] Žalovanému se podle právního názoru zdejšího soudu podařilo naplnit předpoklady vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 6 Afs 130/2014-60 (publikován ve Sbírce NSS pod č. 3275/2015 Sb.), podle kterého: „*Závěr o tom, že plátce DPH věděl či měl a mohl vědět, že se účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, zpravidla vyžaduje komplexní analýzu konkrétních podezřelých skutečností a posouzení jejich vzájemných souvislostí. Jen pokud z takové analýzy plyne, že podezřelé skutečnosti nejsou nahodilé, navzájem izolované a dobře vysvětlitelné i jinak než účastí plátce daně na podvodu na DPH, nýbrž naopak propojené a svými souvislostmi a charakterem vzájemného propojení výrazně zesilující podezření a minimalizující pravděpodobnost toho, že plátce daně jednal poctivě, lze uvedený závěr učinit k zákonu č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.*“

a důvodně tak nepřiznal žalobci (daňovému subjektu) jím uplatňovaný nadměrný odpočet na dani z přidané hodnoty.

[45] Konečně krajský soud uzavírá, že právo lze chápat jako technické normy, jejichž dodržování společnost vynucuje. Právo však je třeba také chápat jako kulturní sílu, jejíž funkcí je definovat normy a struktury sociálního chování. Cílem práva je normy objasňovat a propojovat. (srov. Timasheff, Nicholas S. *“What is ‘Sociology of Law’?”* 1937. *American Journal of Sociology* 43(2): 225–235. s. 226). Z toho plyne, že soud svým rozhodováním v rámci právního diskursu mění společenské kulturní normy a sociální chování jednotlivců i celých skupin. Soud nemůže poskytovat ochranu takovému jednání, které je sice po formální stránce zcela v souladu se zákonem, ale obchází jeho podstatu, ducha, materiální hledisko a obecně míří proti spravedlnosti a společenské prospěšnosti (v daném případě představované řádným výběrem daní), která je jeho primárním cílem. V těchto intencích zdejší soud rozhodl v řešeném případě.

V. Shrnutí a náklady řízení

[46] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[47] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu